

Sygn. akt IV U 1510/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2020r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogusław Łój

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Zofia Fechner

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2020 r. w Zielonej Górze

sprawy z odwołania **M. M.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 21.11.2018 r. znak (...)

o przywrócenie prawa do renty socjalnej

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy M. M. prawo do renty socjalnej na okres od 01.08.2018r. do 30.06.2021r.

II. zasądza od pozwanego na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Bogusław Łój

Sygn. akt IV U 1510/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 21.11.2018 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy M. M. prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu organ rentowy podał, że w wyniku przeprowadzonego kontrolnego badania komisja lekarska orzekła, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca M. M. zaskarżył tę decyzję w całości, twierdząc, że jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia organizmu, które powstało przed ukończeniem przez wnioskodawcę 18 roku życia.

Wskazał, że jest osobą niepełnosprawną, chorą psychicznie. Zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa, krzywdząca dla wnioskodawcy.

Odwołujący się wywodził, że choruje na depresję i schizofrenię paranoidalną, która jest nieuleczalna. Można złagodzić objawy, ale pojawiają się nawroty.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Wnioskodawca M. M., urodzony (...), z zawodu szwacz, był uprawniony do renty socjalnej w okresie od 01.01.2012 r. do 31.07.2017 r.

We wniosku złożonym organowi rentowemu 03.08.2018 r. wnioskodawca domagał się ustalenia prawa do renty socjalnej.

Wobec zgłoszonego wniosku przeprowadzone zostały badania, w wyniku których lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 23.10.2018 r. orzekł, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

W związku ze złożonym sprzeciwem, komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 14.11.2018 r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika ZUS.

Powyższe skutkowało wydaniem przez ZUS zaskarżonej decyzji.

Okoliczności niesporne, ustalone na podstawie akt organu rentowego.

U wnioskodawcy nie stwierdzono objawów upośledzenia umysłowego.

U wnioskodawcy rozpoznano uzależnienie od środków psychoaktywnych i alkoholu oraz schizofrenię.

Od 2017 r. występują u wnioskodawcy halucynacje słuchowe, wnioskodawca słyszy głosy, ma urojenia ksbne. Jest dziwaczny w zachowaniu, obserwowane są zaburzenia nastroju.

Biorąc pod uwagę ustalenia diagnostyczne i dynamikę schorzenia, w stanie psychicznym wnioskodawcy nie nastąpiła poprawa i nadal jest on całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej do lipca 2021 r.

Dowód: opinia biegłych sądowych lekarza psychiatry i psychologa,

k. 102-108, opinia uzupełniająca, k. 162-163 akt sąd.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje.

Odwołanie okazało się zasadne.

Przedmiotem niniejszej sprawy było ustalenie, czy M. M. jest w dalszym ciągu – tj. po 31.07.2017 r. – całkowicie niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało u niego przed ukończeniem 18 roku życia, bądź w trakcie nauki w szkole przed ukończeniem 25 roku życia.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy z 27.06.2003 r. o rencie socjalnej (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 1455 ze zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie kształcenia w szkole doktorskiej, studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1 przysługuje renta socjalna stała – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała lub renta socjalna okresowa – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa (ust. 2), a ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik na zasadach i w trybie określonych w ustawie z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 5 ww. ustawy).

Podstawową więc przesłanką warunkującą uzyskanie prawa do renty socjalnej jest stwierdzenie całkowitej niezdolności do pracy.

Ustalenie całkowitej niezdolności do pracy dokonuje się na zasadach i w trybie określonym w ustawie z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53), stosując odpowiednio między innymi art. 12-14 tej ustawy (art. 5 i 15 ustawy o rencie socjalnej). Przepis art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS – definiując niezdolność do pracy – stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przepisy ust. 2 i 3 wskazują, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Natomiast zgodnie z jej art. 13 przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy, a także celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W myśl art. 107 ustawy emerytalnej, prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Rzeczą sądu w przedmiotowej sprawie było zatem ustalenie czy wnioskodawca spełnia wymogi wynikające z ww. przepisów, w szczególności czy jest w dalszym ciągu całkowicie niezdolny do pracy.

Dokonanie ustaleń w spornym zakresie wymagało wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., co oznaczało konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłych dysponujących specjalistyczną wiedzą odpowiednią dla dokonania oceny stanu zdrowia wnioskodawcy.

Nie był więc zasadny wniosek odwołującego się (k. 12 akt sąd.) – o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków lub stanowiska lekarza prowadzącego na okoliczności związane ze stanem zdrowia wnioskodawcy, ponieważ właściwym dowodem na te okoliczności są opinie biegłych specjalistów.

W tym zakresie sąd skorzystał z opinii biegłych lekarza psychiatry i psychologa i nie znajdując podstaw do ich podważenia, w całości oparł się na ustaleniach biegłych.

W pierwszej opinii biegłe, po przeprowadzeniu wywiadu, analizy dokumentacji medycznej, badania psychiatrycznego i badania psychologicznego, nie były w stanie dokładnie odpowiedzieć na pytania zadane przez sąd. Wskazały, że niezbędna do dokonania oceny stanu zdrowia wnioskodawcy pod kątem istnienia niezdolności do pracy jest dokumentacja medyczna z leczenia ambulatoryjnego psychiatrycznego wnioskodawcy od lipca 2017 r. do chwili obecnej.

Po uzyskaniu dalszej dokumentacji (k. 120-156 akt sąd.) biegłe wydały opinię uzupełniającą, w której zwróciły uwagę na występujące u wnioskodawcy od 2017 r. halucynacje słuchowe, urojenia osobne, dziwaczne zachowanie i zaburzenia nastroju. Wnioskodawca ma bowiem rozpoznaną schizofrenię i uzależnienie od środków psychoaktywnych i alkoholu. Biorąc pod uwagę ustalenia diagnostyczne i dynamikę schorzenia, biegłe uznały, że w stanie psychicznym wnioskodawcy nie nastąpiła poprawa i nadal jest on całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej do lipca 2021 r.

Sąd przychylił się w całości do powyższych ustaleń biegłych w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy. Podkreślić bowiem należy, że opinie te zostały wydane po przeprowadzeniu osobistego badania odwołującego się, po zapoznaniu się przez biegłe z podawanymi przez niego objawami oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską, a efekt końcowy wszystkich tych czynności został przez biegłe zawarty w kategoriach wnioskach opinii uzupełniającej.

Pozwany organ rentowy, po zapoznaniu się z opinią uzupełniającą, nie złożył zastrzeżeń do jej treści i wniósł o wydanie wyroku zgodnie z wynikami postępowania dowodowego (k. 169 akt sąd.).

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., sąd orzekł jak w sentencji wyroku.